

מעשר בהמה פרק תשיעי בכורות נד.

(א) חולין פב: קלו: קדוש לט.
 זכרות כב, (ג) נפסחים ל:
 וס"ג, (א) ז"ק מ"ו, (ד) ז"ק,
 (ה) ז"ק, (ו) כרמך כלאים
 נמצא זשטו ז"ק, (ז) יזא
 להחמיר עליו אפילו מין אחד
 ז"ק, (ח) ז"ק מ"ו, (ט) כרס
 (י) ז"ל אלא, (כ) והא
 דפליגי ז"ק, (ל) ז"ק (מ) שפול
 בבמי ז"ק, (נ) יזא מרבה זשע
 לוף העליון זשע כ"י ז"ק,
 (ס) ז"ק, (פ) ז"ק מ"ו, (ע) וז"י
 תוס' ר"ה צ"י, ד"ה תנא ומה
 שנינו שם

1. וְכָל מַעֲשֵׂר בָקָר וְצֹאֵן
כָּל אֲשֶׁר יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט
הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה קֹדֶשׁ לַיהוָה
וַיִּקְרָא כֹז לֵב

עַד שִׁיּוּר חֲטָה וְשׁוּעָה
וְיָדָן, שְׁלֹמֹן, בְּמִסְפַּרְתָּ
הָרֶוֶן לְהוֹן כְּלָאֵי זָרִים
וְכֹלְאֵי הַכֶּרֶם כְּחֹמֶה
(בב.) שְׁלֹמֹן יָחַד, כְּדֹמָה
בְּחֹמֶה אֶת זֶה (חֲוִין 33:
אֲדֹרֶה כְּלָאֵי לִיקָה אֶת צִפְּרָה)
לְחֹמֶה מִדְּרֵי אֶת (שם עקד):
שְׁמֵיהֶם דְּרֵי אֶת לֵאמֹר אֶת
מִסְפַּרְתָּ נִסְקָא לֵיה דְּעֵינִי נָ?
מִימֵי זְרֵעִים וְהִלְכִי שְׁלֵשׁ,
וּמִסְפַּרְתָּ דְּנִסְקָא לֵיה מִלָּה
חֲוֵרֶה כְּרִיךְ כְּלָאֵי, שְׁמֵיהֶם
שְׁוִירֵיהֶם הַכֶּרֶם עֲמֵלָה מִזֵּיה
כְּלָאֵי (קדוּשִׁין ט.ס.).

אשכנח תירוש ויצהר דגן
ויוצרה. תרכיב חלב הוא
הוא לומר הוא
משפירן מה כל זה תירוש
ובדגן חלב חלב אדגן
ממין דאין מעשרין מזה
זה: האמר חסד ושרורה
והוציאן כמבולת די אלה
כמבולת שוורים הדשאת
אלה מצית למירד הדירוש
ובדגן דגן והן חלב כלאים.
דאכא חסד ושרורה
והוציאן אל חסד ושרורה
מיחיה כל א"י: אפילו
בדגן רב דאין א"י ערץ
עומקן עוד מין אחי חסן
אל שוריה אל חסד ושרורה
אפילו כל א"י מעשרין
מזה: וזה ושרא מיין
דמלאה פולין וערשין
נמנה לן דאין מעשרין מה
זה: וזה אל מעשה. כיון
הנחתו דאין מעשה ממנה.
שארנו מדרבן כל חלב
דזמין מלכותן חלב חלב
דזמין חלב חלב: גבי מעשר
הבמהל דאין תיבין. חלב וימין
מעשר מעשר חלב חלב

וְכִזְבָּה תירדשו ויצהר שאינם כלאים זה בזה ב'ו'. מחדש ושן לא ^ל מליגן למדין ק"י כי האי גוונא ומה חדש ושן שאינם כלאים זה בזה ^ל דהוי מלי למימר מעשר של כבשים ועזים יורחם שהן כלאים זה בזה ^ל ומתעשרין זה על זה קא חזי צדאי תירוש ודגן דגן ודגן ואימם השתא נמי דעביד ק"ו מתירוש ויאהר אחתי כבשים ועזים של מעשר בהמה יורחם ו"ל דלא שייך משום דלא מזניו במעשר בהמה דברים של שנה אחת ^ל דאינם כלאים שלא יתעשרו מזה על זה כמו שזנינו במעשר דגן דאיכא תירוש ויאהר של שנה אחת ואינם כלאים ומתעשרין קא חזי מק"ו דלאש ושן שייך למימר טפי

אֲשַׁכְחֶנּוּ חִירוֹשׁ וַיֹּאמֶר. לֵאמֹן מַעֲשֵׂרִים
מִזֶּה עַל זֶה הִדְרִי כְּתִיב חֶלֶב לְכָל אֶחָד:
חִירוֹשׁ וּדְגָן. לֵאמֹן כְּתִיב בְּתַרְוִיחָהּ
אֵלֶּה אֶחָד חֶלֶב מִנֵּהן לֵאמֹן יִתְרוֹשׁ מִדְּגָן
עַל חִירוֹשׁ וּמִתִּירוֹשׁ עַל דְּגָן: דְּגָן
וּדְגָן. חִטִּין עַל שְׁעוּרִין וְשְׁעוּרִין עַל
חִטִּין: גִּפְּנִים וְחִיתִּים אֵינֶן כִּלְאִים
עַל זֶה עַם זֶה. דְּגָן וּדְגָן כִּלְאִי זְרָעִים
מִדְּרַבָּנָן. דְּגָן וּתִירוֹשׁ כִּלְאִי כִּרְס
מִדְּאֻרִייתָא: וְלֵךְ יֵאֵשִׁיחַ דֹּאמֶר.
דְּגָן וְתִירוֹשׁ אֵינֶן כִּלְאִים וּדְגָן וּדְגָן
אֵינֶן כִּלְאִים עַד שִׁזְרַע שְׁלֶשֶׁתָּן צֶבֶת
אֲחֵת בְּתַפּוּלַת יָד: הִיכִי מֵימֵי אֵל נֶלֶךְ.
בִּצְקָיו: אִפְּלוֹ ע"י דְּבַר אַחֵר. שֶׁאִם
זָרַע מִיֵּין שְׁלִישִׁי אִו חִטִּין אִו שְׁעוּרִים
אֵינֶן כִּלְאִים עַד שִׁיחֵב ז' ה' מִיֵּין דְּגָן
וּמִיֵּין כֶּרֶם: חִירוֹשׁ וּדְגָן. שְׁחָן אִו ז' מִיֵּין
כִּלְאִים ע"י מִיֵּין שְׁלִישִׁי אִו דְּגָן מִיֵּין
שְׁחָן כִּלְאִים עַל יְדֵי כֶּרֶם אִינוּ דִּין
כֶּרֶם: וְשֵׁנִי מִיֵּין צַעֲמָא. שְׁאִינוּ דְּגָן
בְּגוֹן פּוּלִין וְעַדשִׁים מִנֵּהן לֵאמֹן
יִתְעַשְׂרוּ מִזֶּה עַל זֶה: הִנֵּי כָל שֶׁאֵר
אִינוּ חִיב בְּמַעֲשֵׁר אֵלֶּה דְּגָן תִּירוֹשׁ
לְדֹאֻרִייתָא תִּקּוֹן שֶׁלָּא יִתְעַשְׂרוּ

[illegible]

תִּירוּשׁ וּדְגָן דָּגָן וּדְגָן
וַיִּצְהָר שְׂאִינָן כְּלָאִים
מִזֶּה עַל זֶה תִּירוּשׁ וּדְגָן
זֶה בֹזֵה אִינוּ דִּין שְׁלֹא
יִבִּי ⁶ יֵאשִׁיָּה דֹאמֵר אַעֲד
חֲרָצִין בַּמְּפֹלֶת יָד הַיְכִי
הַכִּי וּמָה תִּירוּשׁ וַיִּצְהָר
אִפְּ' עַל יְדֵי דְבַר אַחֵר
לֵזֶה תִּירוּשׁ וּדְגָן דָּגָן
בֹּזֵה עַל יְדֵי דְבַר אַחֵר
מִזֶּה עַל זֶה וּשְׁנֵי מִינִין
דָּגָן יִנְהֹו ⁷ וְכָל דַּחְקִינוּ
תִּקְיִנוּ מָה דְאוֹרִייתָא
עֲשִׂרִין מִזֶּה עַל זֶה
יָהּ ⁸ רַבָּא בִּר רַב
גְּבִי מַעֲשֵׂר בַּחֲמָה
שֶׁר בְּקֹר מַעֲשֵׂר צֵאֵן
יִמְעֲשֶׂרוּ

מינין אצל משום כלאי זרעים יא חייב בתי וכן מונח בסוף פ' אומר
ואת בנו (ספ. פ. דמייית) התם חזורה כלאים לוקה ומסקיין מילתא אגב
אורחא קמ"ל דליכא תרי גוויי כלאים לאסוקי מדריש יאשיה דאמר עד
שיזרע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד קמ"ל דכי זרע חטה וחרצן
יחלה לפרש דקרי תרי גוויי כלאים כלאי זרעים וכלאי כרס כגון חטה
וארבה שעורה וחרצן כולו דא גוונא הוא יא ועוד יש ספרים שכתבו בזה
דעה פירושם או מרזו לא שעורה וחרצן ולהכי לא מני לאוקמי כלאים בבת
יא אשיה נמי לקי דתתי וכן מוכח נמי בירושלמי במס' כלאים פרק ח'
ב' מינין בכרס דברי ר' יאשיה ר' יונתן אומר יא מין א' על דעמיה
ב' להעביר עליו אפי' מין אחר על דעמיה דר' יאשיה כמי שדך לא
ורבה שאם התרו בו משום שדך לוקה משום כרמך לוקה יא ואי לא
משמע לפרש דבני למה נאמר כרמך בלאו שני שהיה לו לומר בלאו
שמעו) ל"ל כרמך כלל הלכך יא כולם ודאי מחייבי משום כלאי זרעים
יא שיאט שני מיני ביהדי כגון חטה ושעורה וחרצן ור' יונתן מחייבי
זרעים מחייבי שני מיני ויבדלתי כרס בעי ג' מינים דמשמע על זרעית
יא הכי לא תזרע ביהדי כרמך כלאים דהיינו ב' מיני זרעים ומיהו ר'
עד שזרע חטה ושעורה וכוסמין או ב' חטין ושעורה או ב' שעורים
זאים לא אפשר לו לפרוש הכי: **ושנן** מינין בע"מא דרבנן. משמע
ש ויהא ובפ' כילד מברכין (בבבבב) נמי אחר דמעשר אלף דרבנן
בבבבב דרבנן ובפ' ק דראש השנה (דף טו:) מעשר סתם חרובין דרבנן
לא הנהו דרשות דספרי דרבין אפי' קטנית ופירות האילן וירק לענין
משום מזהב שני: משלין (פ"ה לז') דלית ב"כ משמחון שבות ואסמכתא
(ט:) דכנה שכללה לוקה כו' היינו מכת מדרות ושהו דלאמר בסוף הערל
בפ' הגורד מן הירק (מדרס נה) דדגן משמע כל מילי דמדיגן אפילו
ר"א ור' יהושע בפ' העור והרועב (פולין קכ:) דדון מינה ומינה דדון
מן הדגן כגון מלילות שריסקן וסחטן כדאמר בפ' ק דשבת (דף יט.) והא
כו' עד יא דלאר האוכלה במיתה לאו דוקא אלא יא חומר דרבנן כעין
זרעים גמורים אי נמי לסימנא בעלמא נקט דבילה (ט) שאם נפל במי חטאת
לא מקום שיך לאחמורי טפי גזירה משום דגן תירוש ויהא דאורייתא
יא חיוב מעשר דפירותו קטנית דרשא גמורה היא דלאר התם עשר
יהא קטנית מינין תלמוד לומר וכל מעשר הגורד לברות שום ושחלים
ב' וכללים ושאר זרעוני גינה שאין נאכלין תלמוד לומר מזרע הארץ
יא מרבה חרובי שיטה וכלמנה וחרובי יא גירמה תלמוד לומר מפרי
יא לירקות מדבריהם משמע דירקות מדבריהם אצל קטנית ופירות
הפסוק כמו שיש לקטנית ושאר פירות ובספרי נמי בפרשת עשר
לירקות למעשרות בשום ושחלים וגררי איירי כדקמי' התם בזהדי
זרי ושמה לא רלו לסמקין לירקות על שאם פסוק לפי שיש ענינים
מי במס' חלה פ' שמי נשים א"ר יוחנן רבותינו שגזלה היא מפרישתי
ויניא (אמרה) פ' זעירא ורבי יהודה בשם שמואל אמר חלת חולה
ומת דגן ומירוש ויהא ר' אבא בשם ר' שמואל לא חשו אלא לתרומה
יא מעשרות לירקות מדבריהם: **א"ל** מעתה גבי מעשר בהמה
לא נליקף ק"ו מחדש וישן שאין כלאים זה בזה ואין מתעשרין וי"ל
לעיל מאלף כו' ומשני אמר קרא העשירי שצא לחלק וליתן עשירי
לא ילפינן כבשים ועזים מקל וחומר דישן וחדש כיון דרבי רחמנא
כמו ראשיתם בדסמוך דגבי דגן שצא ליתן ראשית לכל מין ומין:
אמר

ח א מיי פ"ה מהל' כלאים
הלכה ב טוש"ע י"ד סימן
רנ"ו סעיף א:

שיטה מקובצת

[illegible]